

DOBRO LETO V PROJEKTU SLIŠANJA GLASOV

Preden sem kot novopečeni brezdomec začel živeti v Kranju, se mi je življenje, ki sem ga trideset let živel na Jesenicah, sesulo v prah. Dolgovi, bolezen, stigma, izobčenost, brezdomstvo. Kar se lahko slabega zgodi človeku, se mi je zgodilo.

A pred tem me je doletelo nekaj drugega. Izvlekel sem se iz neskončno globokega brezna, po nekaj letih brezdušnega umiranja dobil upanje in moje življenje je po dolgem času spet dobilo smisel. Tako sem se v Kranju, kljub nemogoči socialno-ekonomski situaciji, trudil in počel koristne stvari za osebnostno rast. Psihoterapije, tek, reševanje socialnih problemov, izobraževanje. Ena izmed dejavnosti je bila tudi obiskovanje medgeneracijskega centra. Razna predavanja in delavnice. Ko sem v čudnih okoliščinah znova pristal na ulici in bil onemogočen hoditi v službo, sem obupano na vseh mogočih mestih iskal pot iz zagate. V tem obdobju se je v medgeneracijskem centru v Kranju začela podporna skupina za ljudi, ki slišijo glasove in imajo druge nenavadne izkušnje. Kot človeku z nešteto nenavadnimi izkušnjami se mi je zazdelo, da bi to znalo biti zame. Na prvo srečanje sem prišel z nekajminutno zamudo. Zbrana je bila manjša skupina treh moških in dveh žensk. Mlajša od njih se je predstavila kot facilitatorica, se pravi nekakšna neuradna voditeljica skupine. Takrat sem preživel težko obdobje v brutalnih razmerah in vsak dan je bil negotov in borba za golo preživetje. Že tako ali tako sem milo rečeno prava čveka, ob vsem takratnem dogajanju pa sem razumljivo imel povedati še več kot običajno. Sicer sem o svoji poti in doživetjih pripovedoval tudi v krogu *normalnih* ljudi, a po odzivih v podporni skupini sem dojel, da sem bil tam nerazumljen in neslišan. Tu so bili namreč ljudje z vsaj približno podobnimi izkušnjami in sem dobil *feedback* in razumevanje. Drugi člani so imeli izkušnje s področij, kjer jih imam tudi sam. Paranormalne izkušnje, čarovništvo, bolezni, zdravljenje ali zloraba na psihiatriji, življenje s stigo, izkušnje krivičnega in nedelujočega družbenega sistema. Vsak je imel vsaj eno podobno izkušnjo, a nihče vseh. Rad sem prišel na skupino, ki mi je takrat predstavljala eno redkih opor, v kaosu, ki sem ga preživel. V bistvu niti nisem potreboval razumevanja, bolj sprejemanje in spoštovanje, kar sem v skupini tudi dobival. V skupini je pa celo bil nekdo, ki je večino tega, kar je prišlo iz mojih ust, tudi razumel. Že po nekaj srečanjih s skupino sva s facilitatorico začela graditi prijateljski odnos tudi izven okvirov podporne skupine. Navdušen sem bil, ko je razkrila, da je po izobrazbi filozofinja, saj sem dojel, da sem našel nekoga, ki me razume. Sledilo je še težje obdobje lanske poletje, ko sem bil prisiljen nekaj tednov preživeti na ljubljanskih ulicah. Zamudil sem kar nekaj srečanj, saj so mi okoliščine onemogočale udeležbo. V tem času me je facilitatorica večkrat poklicala in poizvedovala, če sem v redu, nekajkrat sva se tudi dobila in mi je pomagala tudi s kakim evrom ali vrečo hrane. Za podporo in pomoč ji bom vedno hvaležen. Ko so se mi razmere umirile in sem si v Kranju našel sobo, sem se spet začel udeleževati srečanj. Vmes pa so prenehali obiskovati srečanja preostali člani skupine. In tako sva od kranjske veje podpornih skupin društva Slišanje glasov ostala le jaz in facilitatorica. Pa je dala idejo, da bi hodila na ljubljansko skupino. Prvi stik s člani ljubljanske skupine je bil piknik ob začetku poletja, v parku Tivoli. Zanimiva družina. Pri nekaterih sem začutil, da bi se drug od drugega marsikaj lahko naučili. Na jesen so se po poletni pavzi ponovno začele podporne skupine, sicer vsaka dva tedna, na meni takrat že dobro znanem društvu Kralji ulice. Facilitatorica iz Kranja je bila tudi moj prevoznik, brez nje si ne bi mogel privoščiti obiskovanja skupine. Skupina je bila precej številčnejša od kranjske in tudi precej bolj uigrana. Obiskovanje skupine mi je pomagalo, saj sem bil tam slišan, se čutil sprejetega in za vsako izkušnjo, ki sem

jo delil, bil tudi razumljen s strani vsaj enega izmed članov. Priznati moram, da je bila prvih nekaj mesecev glavni razlog za obiskovanje skupine facilitatorica iz Kranja, saj sva razvila pravo prijateljstvo in se nasploh zaštekala. Počasi, a zanesljivo pa sem poglobljal odnose tudi z ostalimi člani skupine. Lepo je, če te ljudje sprejemajo in spoštujejo, a meni to ni dovolj in se pogosto počutim osamljenega. Na skupinah med *slišalci* sem razumljen, in to mi pomeni ogromno. Vedno na polno zaposlena prijateljica se je vedno redkeje udeleževala skupin, in tako sem ostal brez prevoznika. Skupina mi je pa že toliko pomenila, da sem se potrudil priti, če je le bilo mogoče. Ko je že kazalo, da se bo izboljšala moja socialna situacija, pa mi ni pomagalo niti to, da sem si našel tri dobre službe, ki bi mi omogočile normalno preživetje, saj sem naletel na oviro, imenovano gospod doktor na medicini dela, kjer mi niso pustili delati. S tem so mi seveda povzročili stres in travmo, kar je na mojo posttravmatsko stresno motnjo vplivalo negativno, in sledil je hud psihični padec. Podporo, nasvete in tudi kakšen evro, da nisem dobesedno umrl od lakote, sem dobil pretežno pri članih podporne skupine. V to, da sem resnično našel skupino ljudi, kjer se dejansko počutim, kot da tja tudi spadam, in jim lahko rečem tudi prijatelji, sem se pa prepričal letos spomladi, ko je slovenska veja združenja Slišanja glasov gostila mednarodno konferenco, ki so se je udeležili tudi člani podpornih skupin iz Hrvaške, BiH in Srbije. Glavni govornik na konferenci je bil socialni psihiater Dirk Corstens iz Nizozemske. Prav z njim in psihoterapevtko, ki živi v Londonu, sem se o temah, aktualnih na konferenci, največ pogovarjal. Bil sem tudi glavna čveka na konferenci ter se prepričal, da imam izjemen potencial postati javni govornik. Z Dirkom sva se pogovarjala tudi o mojih lastnih teorijah o človeških značajih, neenotnem človeškem razumu in različnih svetovih, ki jih imamo ljudje. Pred prisilno selitvijo iz Kranja na ljubljanske ulice sem se udeležil tabora v Kočevskih gozdovih, ki ga je organiziralo društvo. Zaradi stresnih mesecev pred tem sem bil ob prihodu na tabor v zelo slabem zdravstvenem stanju. A bil sem na pravem mestu, obkrožen s pravimi ljudmi. Udeleženci skupine so skrbeli zame kot za malega otročička. Pomagali so mi z naravnimi preparati in zdravili, masažami, energetsko in tudi s človeško toplino, objemi in božanjem. Člane skupine sem že pred tem imel za prijatelje, po taboru pa jih ne morem poimenovati drugače kot družina. Zahvaljujem se vsem članom skupine, da so me na taboru obdržali pri življenju in tudi za kasnejšo pomoč, predvsem pa Mojci za njene čudežne kapljice in tudi finančno pomoč, zaradi katere sem si za večerjo po dveh mesecih lahko privoščil nekaj bolj zdravega in okusnega kot polento z mlekom in makarone z drobtinami. Zaradi nedavne selitve v Ljubljano se zdaj lažje vključujem v vse dejavnosti društva, saj ni logističnih ovir. V podporni skupini sem našel kraj, kjer sem sprejet, slišan, kjer naletim na razumevanje, ki ga v krogih *normalnih* ljudi nisem nikoli bil deležen. Mnogi pač ne morejo razumeti, kako je videti življenje nekoga, na katerega med drugim tudi policisti skoraj streljajo sredi Ljubljane, ker je videti čudno. Obisk skupine bi tako priporočil ne le tistim, ki slišijo glasove, ampak vsem, ki niso navadni, ampak izjemni. Z nestrpnostjo pričakujem vse dejavnosti, načrtovane v okviru društva. Od konferenc do pisanja člankov in izdaje knjige. Ob koncu pisanja pa se mi je utrnila ena misel, ki se mi zdi primerna, da bi lahko postala uradno geslo našega društva: SMEJALI STE SE NAM, KER SMO NORI. MI SE SMEJIMO VAM, KER STE NORMALNI.

Miha Čurman – Čuri

To gradivo je bilo izdelano v času, ko je bil projekt Slišanje glasov na društvu Kralji ulice vključen v projekt »Mreža slišanje glasov Zahodnega Balkana« (fondacija Tempus, program ERASMUS+; v trajanju 15.09.2018. do 14.07.2020) oz. je bilo s soglasjem avtorja/prevajalca objavljeno na domači strani projekta Slišanje glasov. *This material was produced in the framework of implementation of Erasmus+ project "West Balkan Hearing Voices Network" (15 September 2018 14 July 2020) by the Hearing Voices project at Kings of the Street Association.*



Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

**KRALJI
ULICE**

